

Lumea Fantomelor

— Dar ce facem cu șeriful? și-a zis Jonathan cu voce tare, ducând mâna la steaua aurie de la piept.

Nu se cădea ca un ajutor de șerif să plece pe ascuns, trebuia să rămână, poate era nevoie de el.

— Îl lăsăm să doarmă mai departe, a spus Kaja.

— Și-i scriem o scrisoare că mergem la castel și că ne luăm la revedere. I-o băgăm sub cizme, a zis Mo, căruia îi plăcea de șerif.

Dar Kaja a clătinat din cap.

— Atunci mai bine rămâi cu el de pe-acum. Nu ne-ar lăsa niciodată să mergem la castel. Ne-ar prinde înainte să ajungem. Cu șeriful, totul e interzis.

Jonathan s-a uitat în întunericul pădurii.

— Nu trebuie decât să mergem drept înainte și ajungem acolo..., a spus el.

În lumina albă a lunii, fața lui părea fermecată, s-a gândit Kaja.

— Mai bine plecăm imediat, înainte să observe șeriful c-am dispărut, a propus ea.

— Și poneiul meu? a întrebat Mo.

— Trebuie să lăsăm poneii aici. Ar putea să ne trădeze, a spus Kaja cu tristețe. Unul singur dacă nechează când îl dezlegăm și o să se trezească șeriful.

Cei trei au încercat să-și închipuie ce-o să facă șeriful când o să se trezească fără ei acolo. Poate că avea să-i urmărească...

Cu toate astea, s-au strecurat înapoi în pădure și-au luat-o în direcția în care văzuseră c-ar fi castelul.

Dar au băgat de seamă destul de repede cât de greu este să-ți găsești drumul în întuneric. Au fost nevoiți să ocolească băltoace mlăștinoase și gropi nămolose, să se cățere peste copaci căzuți și să se târască prin hățișuri, până când nici unul dintre ei n-ar mai fi știut să spună încotro se află castelul. Pe nicăieri nu găseau vreun semn care să-i ajute și nici drumuri nu se vedeau.

Dar la un moment dat, Mo s-a împiedicat și a căzut.

— Sunt niște șine aici! a strigat el. De la vechea cale ferată.

Pe jumătate îngropate sub frunziș, șinele șerpuiau misterioase prin pădurea din fața lor.

Și fiindcă cei trei nu mai aveau chef să rătăcească, au pornit pe șinele acelea. Castelul le-a revenit în minte: tiri-bomba, turnurile și turnulețele, reflectoarele și lămpile colorate, urmele căruței cu vată de zahăr, artificiile...

Când strigătele animalelor nocturne au devenit prea stranii, au început să scoată aburi și să șuiere ca locomotivele, ca să acopere urletele din pădure.

Apoi au ajuns într-o gară mică și prăbușită și-au amuțit. Pe panoul de pe peron scria „LUMEA FANTOMELOR”, iar în spatele gării puteau să vadă deja, prin hățiș, orașul fantomelor. De sub iederă se arătau imagini înspăimântătoare: oase, gheare, ochi galbeni. Iar în fața orașului se afla o siluetă înaltă, pe un suport. Zdrențe rupte atârnav de suportul de lemn ca dintr-o sperietoare. Își pierduse majoritatea dinților. Zăceau împrăștiați pe jos, ca o grămăjoară de zaruri. Și poate că silueta aceea de cârpe le-ar fi trezit celor trei frați compasiunea, dacă n-ar fi arătat spre ușa de la intrare cu un zâmbet conspirativ, stârnindu-le frica.

Deasupra ușii se vedeau niște litere luminoase, care nu mai fuseseră aprinse de mult: „CINE ARE CURAJ SĂ INTRE ÎN LUMEA FANTOMELOR?”.

Ușa era pe jumătate deschisă, iar în spatele ei bezna era așa de neagră, că noaptea din pădure părea cu atât mai luminoasă.

Mo și-a întors privirea de la ușă, uitându-se la indicatorul din mica piață a gării, care arăta departe de oraș. „PENTRU LAȘI” scria pe el.

— Cred că mai bine o luăm spre ieșirea din oraș, a spus el.

Dar Kaja
se gândea deja la
marea sperietură care o
aștepta în partea cealaltă.

— Noi nu suntem lași, Mo! i-a zis ea.

Jonathan ținea strâns în mână steaua de șerif și vârfurile ei îl înțepau în palmă. Și-a adus aminte de vorbele șerifului, care spusese că drumul spre castel trece prin Lumea Fantomelor. Iar ei trebuiau să ajungă acolo. Nu mai aveau ce să facă acum. Nu mai aveau de ales.

Un adevărat ajutor de șerif nu trebuie să se teamă, și-a spus. Și, la cei nouă ani ai lui, putea totuși să râdă de toate fantomele acelea din gară!

— Așadar, a zis el, îndesându-și mai bine șapca pe cap. O iau eu înaintea. Mo rămâne la mijloc, Kaja în spate.

După care a luat-o curajos în față, traversând piața gării spre Lumea Fantomelor.

— Nu mai râde așa! i-a zis Kaja figurii de cârpe. Nu mi-e frică de tine.

— Nici mie, a zis Mo pentru sine, încercând să se gândească doar la Șabalu, și nu la fantome.

Apoi au trecut unul după altul pe lângă sperietoare, pe ușă, în întuneric.

Jonathan și-a adus aminte de lanterna lui. Ar fi trebuit s-o ia de-acasă! Din fericire, exista o balustradă, cu ajutorul căreia puteau să bâjbâie prin întuneric. Puțin mai departe, luna începea deja să le lumineze calea...

Dar chiar atunci ușa din spatele lor s-a închis cu putere, de parcă cineva ar fi împins-o de-afară cu piciorul.

— Jonathan! a urlat Mo.

Nu mai putea să-l vadă pe fratele lui, care se pierduse în întuneric, deși stătea chiar în fața lui.

— E în regulă, Mo! N-a fost decât vântul! a strigat Jonathan.

Și-a simțit la rândul lui inima urcându-i în gât.

Închiderea ușii i-a trimis și Kajei fiori pe șira spinării. Simțea nevoia să râdă și să țipe în același timp. Nu mai trăsesese niciodată așa o sperietură. Și dacă o urmărea cineva pe întuneric? S-o înhațe din spate?

Au auzit atunci râsete și chicote venind dinapoia lor și s-au grăbit toți trei, afundându-se mai adânc în Lumea Fantomelor.

Acum râsetele veneau de peste tot. De sus și chiar și de jos.